

[Justitsministeren.]

der foreligger herhjemme fra januar-april 1958 og januar-april 1959. Medens tallet i januar-april 1958 på dræbte og tilskadekomne var 3 630, var dette tal for januar-april 1959 steget til 4 930, altså med 36 pct., og der foreligger for mig intet om, at specielle vejrforhold i denne vinter skulle kunne foranledige denne meget betydelige stigning. For de dræbte alene er der en stigning fra 102 til 167.

Jeg vil også specielt nævne hovedstadsområdet, ikke for at være ondsksfuld mod politiinspektør Groes-Petersen, men jeg synes, han har været for optimistisk i de betragtninger, han har offentliggjort. Antallet af ulykkestilfælde i hovedstadsområdet er steget fra 1 833 i januar-april 1958 til 2 408 i 1959, altså 31 pct., og antallet af dræbte alene er steget fra 27 til 48. Jeg understreger, at disse tal i hvert fald på mig gør et meget stærkt indtryk.

Jeg læste med megen interesse det åbne brev, som overkirurg, dr. med. Hans Thomsen rettede til det ærede medlem hr. A. C. Normann i Politiken den 27. januar 1959 — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Hvad kan det radikale venstre dog have imod, at vi borgere i et lille land tvinges til at vise hinanden den hensynsfuldhed at løfte foden en smule fra speederen, når vi farer gennem medborgernes boplads, når vort vejnet nu engang er således beskaffent, at kun en minimal del af det er facadeløst i og ved de bymæssige bebyggelser?“

Jeg synes ærlig talt ikke, at det kan siges meget bedre, og jeg synes ikke — det være sagt i al elskværdighed — at det ærede medlem hr. A. C. Normann slap så godt fra sit svar.

Til det ærede medlem hr. Heilesen blot den bemærkning, at spørgsmålet om indførelse af en fast promille ved bedømmelse af spirituskørsel ikke har været drøftet i udvalget i denne omgang, og at jeg personlig ikke har ændret den opfattelse, at vi må bevare den frie bevisbedømmelse.

Endelig vil jeg sige til det ærede medlem hr. Lannung, der opfordrer til at søge frem til et kompromis, inden dette forslag kommer til tredje behandling, at jeg vil i og for sig meget gerne medvirke til et kompromis, som kunne samle en bred tilslutning i

folketinget. Jeg har understreget — jeg synes meget stærkt — hvorfor jeg mener, at § 57, stk. 4, i sin nuværende formulering ikke tillader mig at gå videre, end jeg har gjort. Det er principielt noget andet, når man foreslår en generel hastighedsbegrænsning i tæt bebyggede områder, selv om man udstyrer bestemmelsen med en ventil om forhøjelse og nedsættelse, hvor forholdene konkret måtte tale derfor; men hvis der er mulighed for at finde frem til et kompromis, vil jeg særdeles gerne medvirke dertil.

Med hensyn til det ærede medlems rent tekniske kritik af lovforslaget, det manglede et „dog“, skal jeg sige, at det skal jeg i hvert fald søge rettet inden tredje behandling. Men kan vi nå til en formulering, som tilgodeser det, jeg mener skal tilgodeses, og som jeg forstår at også adskillige medlemmer af flertallet mener skal tilgodeses, vil jeg hilse det med megen tilfredshed.

A. C. Normann: Den højtærede justitsminister fremdrog en lille diskussion, jeg har haft i Politiken med overkirurg Hans Thomsen, Juelsminde. Det undrer mig lidt, når jeg tænker på den klarhed, hvormed den højtærede justitsminister sædvanligvis omgås citater, og den stringens, hvormed han opfatter, hvad det drejer sig om i en sådan diskussion, at justitsministeren kan synes, mit svar til overkirurg Hans Thomsen ikke har været særlig godt, og at jeg ikke er sluppet særlig godt fra det, idet den højtærede justitsminister lige har sagt, at han var enig — sådan forstod jeg det — med overkirurg Hans Thomsen, der stillede det spørgsmål: hvorfor i alverden kan det radikale venstre have noget imod, at trafikanterne ikke med vild fart kan fare gennem andre menneskers bopladser? Jeg begriber ikke rigtig, hvorfor mit svar ikke er godt nok, da jeg også er ganske enig med overkirurg Hans Thomsen i, at det bør trafikanter ikke kunne. Når mit forslag og mit arbejde i udvalget er gået ud på netop at forhindre, at trafikants folk farer igennem andre menneskers bopladser med en fart, som altså er risikabel og farefuld for de bosiddende, er det mærkeligt, at den højtærede justitsminister har opfattet det sådan, at mit svar ikke er heldigt, for jeg er ganske enig med overkirurgen.

De tal, den højtærede justitsminister